

Material girl

Diszkógömb, flitter, tánc, metroszexuális mennyország.

Material girl

Diszkógömb, flitter, tánc, metroszexuális mennyország. Ez Madonna legújabb lemezének summázata, és azt is gyorsan hozzá kell tenni, hogy igen hatásos is. A pop 47 éves királynője jó érzékkel kanyarodik vissza a nyolcvanas évekbe. A Confessions On A Dancefloor című lemez már kapható a Zeneáruházban! Bár az ő esetében sosem lehet tudni, mégis valószínűsíthető, utolsó nagy rohamát intézte Madonna a világ diszkói és tánclubjai ellen. A 47 éves énekesnő jó érzékkel fedezte fel, hogy most még tarolhat egy nagyot a nyolcvanas éveket a jelenkorral ötvöző elektrodiskóval, és a Confessions On A Dancefloor minden bizonyos lyukat is fog robbantani a legjobb klubokba.

Bár Madonna hivatalosan sosem "mondott le" a pop királynője címről, mégis, az utóbbi időben egyre inkább háttérbe szorult, és most biztosra megy. Ugyan volt már neki nem egy nagy dobása a karrierje során, ám most ismét ráfér egy ütős lemez. Az utolsó ilyen az 1998-as Ray Of Lights volt - akkor szinte egy teljesen új közönség fedezte fel magának a hűvös ezredvégi technodíva szerepében tetszelgő Madonnát, aki William Orbittal karöltve az akkor még izgalmas elektronikus tánczenei színtérről csemegézve találta ki újra magát.

Ezután már sem a két évvel későbbi Music, sem pedig a 2003-as American Life nem volt képes ezt a hatást kiváltani, sőt, utóbbi eddigi legrosszabbul fogyó albuma lett az időközben Angliába áttelepülő énekesnőnek.

Mrs. Ritchieként Madonna ugyanúgy a lapok címlapjaira került, mint korábban, ám már egyre kevésbé a zenéjének köszönhetően - hol a gyerekkönyvei, hol a lovasbalesete, hol a

Írta: origo

2005. november 18. péntek - Módosítás: 2005. november 18. péntek

magánélete miatt, de lényeg, hogy szinte sosem az aktuális sikerszáma szolgáltatta az apropót. Így aztán valami másra volt szüksége, és ez a valami más az lett, hogy visszatért a gyökereihez, nevezetesen a nyolcvanas évek melegklubjaiban dívó diszkózenéhez, és bölcsekedés, politizálás és más, hasonlóan szükségtelen dolgok helyett csak arra koncentrált, hogy táncra perdítse hallgatóit.

Furcsa, hogy ez a fajta szintipop-diszkóhangzás talán a legkevésbé divatosnak, legcikibbnek számított mondjuk a Ray Of Lights idején, azóta azonban fordult a világ: már senki sem csinál triphopot és alig hallani breakbeatet, miközben a nyolcvanas évek retrót nem lehet lelőni. Hiába futott le gyorsan a szintipopot először visszahozó electroclash, mégis sikerült kiszabadítania a szellemet a palackból, és azóta Gwen Stefani ugyanúgy beletenyerelt ebbe a masszába, mint mondjuk a Sugababes - miért pont Madonna maradna le, aki ráadásul majdnem pont ugyaninnen indult két évtizeddel korábban?

Mrs. Ritchie

Saját bevallása szerint is fontos inspirációt jelentett ehhez az utóbbi két Goldfrapp-lemez, a maga erotikusan lüktető glames elektropopjával, és jó kézzel választott magának segítőtársat is Stuart Price személyében, aki már többször is tanúbizonyságát adta annak, hogy otthon van a nyolcvanas évek hangzásának modernizálásában, tegye ezt akár Jacques Lu Cont néven, vagy éppen a Zoot Woman tagjaként. A korábbi fő szerzőtárs, a francia Mirwais ezúttal kevesebb lehetőséget kap, de besegít még egy svéd producerduó is, a Bloodshy & Avant.

A lemezen aztán szinte megállás nélkül zakatolnak a szintibasszusok, kezdve az ABBA-hangmintával durvító Hung Up-tól szinte egészen a lemez végéig. Legkeményebben az I Love New York szól talán, ebben akár még a Stooges I Wanna Be Your Dog-jának riffje is felfedezhető. A szinte végig egymásba mixelt számok csak néha-néha vesznek vissza a tempóból. Ez nem is feltétlenül szerencsés, például a zsidó vallási vezetők haragját kivívó Isaac esetében, amely igencsak kilóg a lemezről a világzenei hangmintájával.

Madonna tehát visszatér ahhoz, amihez talán a legjobban ért, és ezt most tényleg remekül is időzítette. Azon, hogy közel az ötvenhez, kétgyerekes anyaként jól áll-e neki, hogy trendi diszkódívaként jelenik meg a lemezen, már lehet ugyan vitatkozni, mégis az album sikeres húzásnak tűnik, és még azt sem túlzás kijelenteni, hogy Mrs. Ritchie hét év után ismét elkapta a zeitgeistet.

Inkei Bence